

FELHŐK/ CLOUDS

ZINE 2023

Tartalomjegyzék

CIRROSTRATUS

DÓKA PÉTER:
Felhők Bécsben

KATONA ÁGOTA:
Négyzeteken keresztül látjuk az eget

TIMÁR BENJAMIN:
Egyet/Mindet

NIMBOSTRATUS

SZABÓ IMOLA JULIANNA:
Kitakarja

FEHÉR ENIKŐ:
Meghasadt majális

REZEDA RÉKA:
Amikor a temetéseden

STRATOCUMULUS

SZATHMÁRI DOMINIK:
Balaton

SZABOLCSI VIKTÓRIA:
Pórusok

HÉDA VERONIKA:
Füstfelhő

LOVÁSZ KRISZTINA:
Tandem

CUMULONIMBUS

NAGY-SZAKMÁRY ATTILA:
Happy end

FELHÖK/
CLOUDS

ZINE 2023

The background features a light gray, textured surface with several overlapping, layered paper strips in various shades of gray and white, some with a fine grid pattern. A prominent, irregular yellow shape is positioned in the center, serving as a backdrop for the text.

CIRRO STRATUS

DÓKA PÉTER

Felhők Bécsben

– Milyen szép az inged – mondja a feleségem –, csak nem valami nővel találkozol?

A rántottámat bámulom, van benne szalonna meg hagyma is, rettentő éhes vagyok, de hogyan kezdjek enni egy ilyen mondat után. Lopva ránézek, de nem borús az arca, szinte nevet, ügyesen elkapja a pillantásomat.

– Nem érdekel már – mondja. – Egyik reggel felébredtem, és már nem zavart, nem tudom, miért.

Tömöm magamba a rántottát, behunyt szemmel rágok szét egy szalonnát, a nyelvemmel kipiszkálók a fogaim közül egy hagymadarabot.

– De ha nem érdekel, akkor meg miért hozod fel?

– Mert érteni akarlak.

Kapkodva eszem, ahogy szoktam, amikor az utolsó darab tojást is lenyeltem, iszok rá fél liter vizet abból a hosszú, zöld pohárból, amit egy presszóból loptam. A konyhaajtóban még megfordulok, pedig nem így akarom mondani, nem ilyen hatásvadász módon, de hát mégiscsak színpadi ember vagyok, persze csak egy dobos, de azért ragadt rám valami az évek alatt.

– Én se értem magamat.

Nem veszek semmit az ingre, forró nyár van, nem akarok izzadni a buszon, nem akarok gyűrött lenni, reggel fél órán át fésülködtem, borotválkoztam, krémeztem az arcom, hogy megnyerő legyek. Őt megálló az egész. Aztán állok a hőségben, a Király utca sarkán, a nadrágomat ütögetem, végre elindulok, a lépteim ritmusára dobolok, a lélegzetem ritmusára.

Négy sarok. Beütöm a kapukódot, átsétálok a második udvarba, felmegyek a lépcsőn. Röviden csengetek. A fia nyit ajtót. Sápadt, szemüveges egyetemista, egy fejjel nagyobb nálam. Csak egyszer beszélgettem vele hosszabban, elmondta, hogy vásárolni fog egy tehenet, esetleg egy kecskét is, vidékre költözik, ő rossz helyre született, tévedés az eddigi élete. Most szó nélkül bevezet a lefügyözött szobába.

– Minek jöttél? – hallom a félhomályból. Erőltetem a szemem. Szokás szerint az ágyon fekszik, nem néz rám, a plafont bámulja. Azt hiszem, hozzám hasonlóan ő is legalább fél órán át szépítette magát. – Mit akarsz?

– Erre jártam. – Nézem a sűrű, még mindig fekete haját. Az ismerős gödröt az állán. A homlokára feltolt szemüveget, a gyöngy fülbevalókat. – Erre jártam – mondom megint. Leülök az ágy szélére, megfogom a kezét. Hideg és csontos.

– Emlékszel a virágos kertre? – kérdezi hirtelen. – Az ablak előtt. Amit állandóan felástál meg trágyáztál nekem.

Ezt a játékot évek óta játszuk. Emlékekkel bosszant, és ettől jobb lesz a kedve.

– Az a kurva kert – mondom. – Gyűlöltem a marhatrágya szagát. Gyűlöltem a virágaidat.

– A szamovárra emlékszel?

– Megégette a kezem. Mindig megégette. A teák illatától is kiütést kapok.

– Janis Joplin?

– Görcsölt a fejem, ha hallgattuk.

– A felhőkre emlékszel?

Ez új kérdés. Gyötröm az agyam.

– Nem. A felhőkre nem emlékszem.

– A harmadik évfordulónkon, Bécsben. Fáradtak voltunk, leültünk egy padra valami parkban. Délután volt, olyan négy körül. Langyos szél fújt. Aztán hanyatt feküdtem az öledbe. Erre emlékszel?

Megrázom a fejem.

– Mindenhol múzeumok, templomok, konflisok meg pestisoszlopok. De egyik se érdekelt. Az eget bámultam. A felhőket, amik tők egyformák mindenhol. Végre csend volt bennem. Azt gondoltam, ennél én már nem tudok boldogabb lenni.

Zárt terekben néha rám tör a rosszullét. Most is szorít az ing, nem kapok levegőt, egyre feketébb a szoba. Elnézést kérek, próbálok nem rohanni, végre ott állok kinn a körfolyosón, nézem az eget. Szikrázóan kék, sehol egy felhő. Nagyokat lélegzem, ujjaimmal a folyosó vasrácsán dobolok. Aztán visszamegyek a szobába. Káprázik a szemem, nekimegyek az ágynak.

– Bocsánat – mondom. – Tudom, hogy itt vagy, de nem látlak.

Úgy ordít, hogy belesajdul a fülem.

– Miért jössz ide mindig?

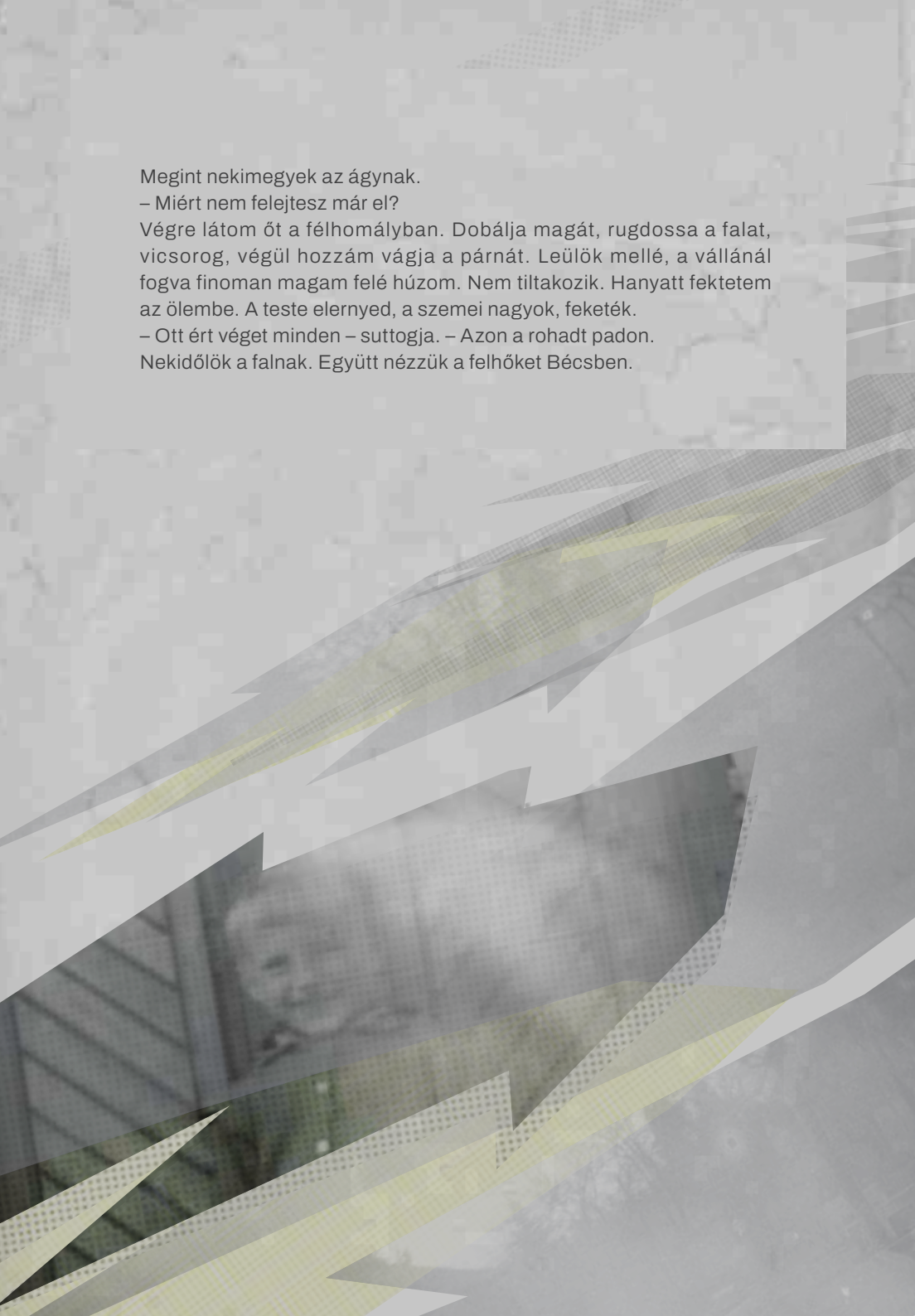
Megint nekimegyek az ágynak.

– Miért nem felejtesz már el?

Végre látom őt a félhomályban. Dobálja magát, rugdossa a falat, vicsorog, végül hozzám vágja a párnát. Leülök mellé, a vállánál fogva finoman magam felé húzom. Nem tiltakozik. Hanyatt fektetem az ölembe. A teste elernyed, a szemei nagyok, feketék.

– Ott ért véget minden – suttogja. – Azon a rohadt padon.

Nekidőlök a falnak. Együtt nézzük a felhőket Bécsben.

KATONA ÁGOTA

Négyzeteken keresztül látjuk az eget

(Belső felhő, 1080x1920 pixel) Illúziókat kergetsz, sóhajtozik anyám, nem hiszi el, hogy a kiállítóterben valódi felhő lebeg. Mutatom neki a videót, Berndnaut Smilde füstgéppel fúj vízpárát egy üres terembe, így keletkezik a felhő. Ez nem művészet, legyint anyám. Igen, vagyis nem, ez valóság, mondom én, színtiszta tudomány. Nem mindegy, mekkora a helyiség páratartalma és hőmérséklete. Fotósop, mondja erre ő, ezt a szót tőlem tanulta. Nézem tovább a videót, nem is figyelek arra, hogy milyen az idő odakint.

(Maradékfelhők, ISO200, F4, 1/600s) Pedig a földi eseményekhez szorosan hozzátartozik, hogy mi történik az adott pillanatban az égen, hogyan mozognak a tornyos gomolyfelhők, a borzas zivatarfelhők üllővel, a kékes vagy csíkos lepelfelhők, mondom anyámnak reggel, miközben fészülködik. Ha gyakrabban tekintenénk fel az égre, több rálátásunk lenne a jövőre. A víz éltető körforgása éppolyan nagy hatással van az életünkre, mint a Hold. Anyám leteszi a tűpírfűt és felrázza a hajlakkot. Fél óráig tollászkodik, pedig csak a boltba készül, elvégre nyugdíjas. Ha kumuluszokat látunk, nyugodt napra számíthatunk, folytatom a szónoklatom, a cirruszok viszont veszekedéseket és közlekedési baleseteket ígérnek, akárcsak a telihold. Minderre bizonyítékaim vannak. Megfigyeléseimet hamarosan fotóalbum formájában is közzéteszem. Anyám halkán kuncog az előadásomon, és begyűr egy nejlonszatyrot a táskájába. De hát te hiszel az asztrológiában, anya. Mi különbség van ég és ég között? Ugyan, Ferikém, csóválja a fejét a tükör előtt, hiszen fotózni sem tudsz rendesen, fiam! Mindig csak a felhők. Írni akarsz egy könyvet, nem vagy te normális. Az apád ugyanilyen holdkóros volt, az meg a repülőket bámulta naphosszat, mint egy monomániás. Nem mondok erre semmit, hiszen sosem ismertem apámat, a kopaszodásra való hajlamot viszont nem tőle örököltem. Az biztos, hogy a repülők összefüggenek az éggel, hiszen a kondenzcsíkok

ember alkotta felhők. Ma réteges gomolyfelhők kavarnak felettünk, ez azt jelenti, hogy valaminek vége szakad. Ha egy zivatarfelhő-rendszer után alakulnak ki, a felvonuló sztratokumuluszokat maradékfelhőknek is nevezhetjük, ez pedig arra utal, hogy egy fájó emlék újra és újra eszünkbe jut, és sehogy nem megy ki a fejünkből.

(Felhőtlen, ISO100, f2.8, 1/200) Menjünk ki a Városligetbe, kéri tőlem anyám, teljes napsütésben készítsek róla fotót. Úgy fogsz kinézni, anya, mint egy panda. Nem hisz nekem, ha a napsütés szép, szépnek kell lennie annak is, aki kiteszi a bőrét az UV-sugárzásnak. A kedvenc hajfestéke napszőke, eltakarja az ősz hajszálakat, de nem gyógyítja a hajhullást. Leszededegetem a rózsaszín ruhájáról a rövid szőke hajszálakat, aztán megkeresem a legjobb beállítást. Anyám szeme még így is olyan a fotón, mint akinek behúztak. A halcsontvázas bordázatú, rostos cirruszok nem képesek arra, hogy eltakarják a Napot. Vakuzni akarok, erre anyám megsértődik, biztosan el akarom vakítani a villanófénnyel. Minek ennyi fény, ha süt a nap?

(Margó68, 640x640 pixel) Anya nézi a róla készült képeket és fíntorog. Hiába fizettem a fotóiskolát, nem tudsz egy jó képet csinálni rólam? Nem akarod, hogy a társkeresőn sikerem legyen, szabotálsz engem, kisleány, igaz? Erről az jut eszembe, hogy az egyik lány a csoportban, az a gyöngyfogó, copfos azt mondta rólam, hogy elvont alak vagyok. Anya, rosszak voltak a fényviszonyok, mentegetőzöm. Egy kis fotósop, és minden rendbe jön. Anyám arcán kisimulnak a ráncok, a foltok és az árnyékokat eltüntetem a bőréről. Az arany órát ajánlom a legközelebbi fotózáshoz, de tiltakozik, hiszen akkor már majdnem sötét van. A férfiak a díszkivilágítást szeretik az ágyban, ezért kell tehát délben fotózkodni, vág vissza anyám. Nem vagy te férfi, fiacskám, sosem leszel az, ezekkel a pálcikalábakkal, mit tudsz te a randevúkról, meg a fényről, mit?

(Vattafelhő, 29,7x21 cm, Lucida Bright betűtípus) Éppen a könyvemet írom, amikor anya beront a szobámba, hogy Jolika néni vattacukrot árul, kérek-e? Ha igen, szívesen hoz nekem, megy a postára, és Jolika néni útba esik visszafelé. Jó, jó, bólogatok. De milyen ízű legyen? Mindegy. Olyan íz nincs. Akkor legyen fehér.

A fehér nem íz, legyint anyám. Amikor elmegy, megkeresem a legjobb képeket, de mindegyiken ő szerepel, szabotálja a felhőfotóimat, beáll az objektív elé, mintha egyedül ő létezne. A vattacukrot nem lehet becsomagolni, a kezében hozza, a tetejébe beleragadt egy apró, fehér galambtoll. Forgatom, legalább tíz éve nem ettem ilyet. Beletemetem az arcom, puha, mintha egy lány arca lenne, a gyöngyfogú lányé. Ragacsos lesz tőle a bőröm.

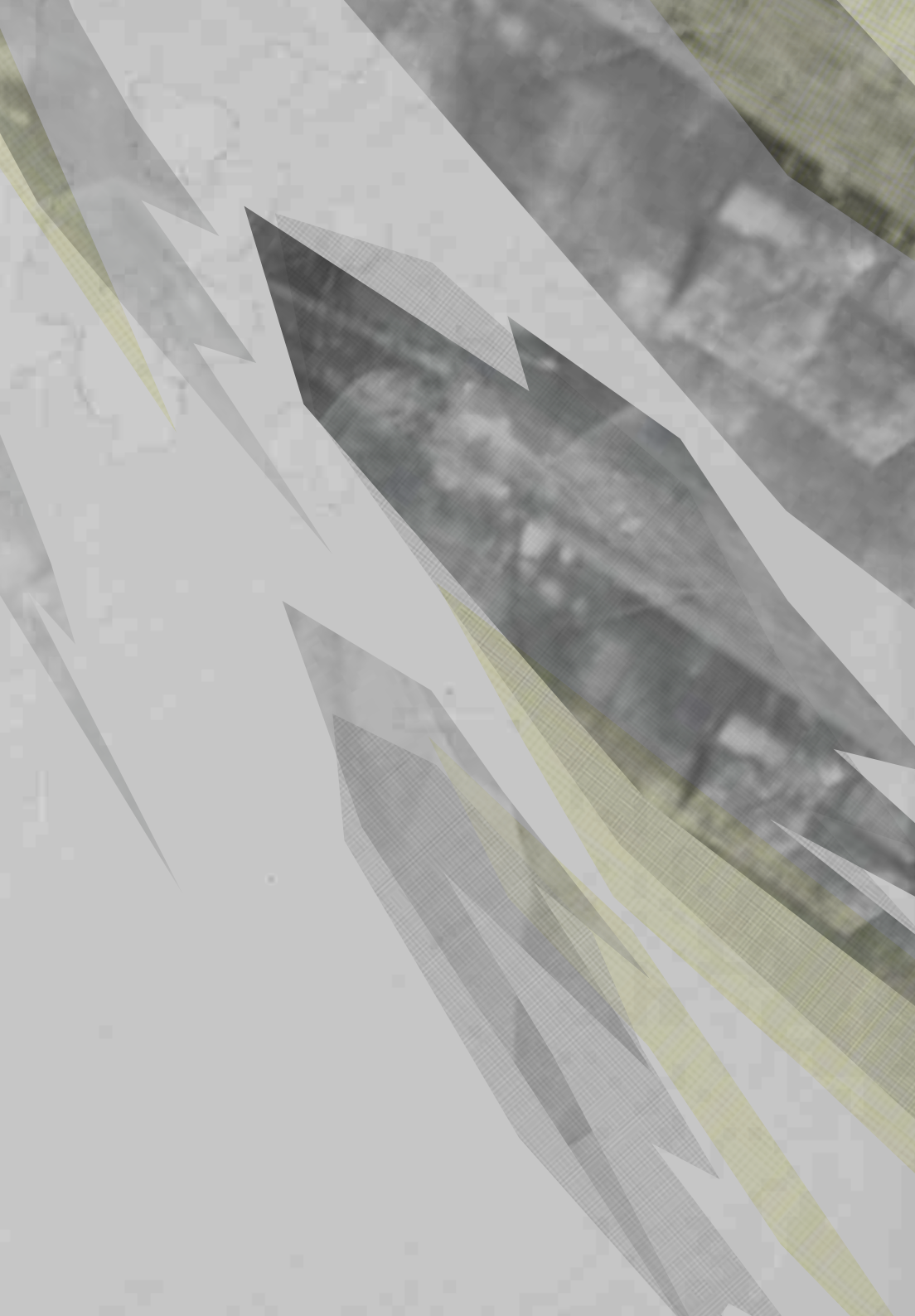
(Esőfelhők, ISO800, f4, 1/800) Anyám első randiján esik. Csendesen kezd, záporra fokozódik, nem akar elállni. Egy autó felcsapja a mocsos vizet anya ruhájára. Felhív, hogy vigyem el neki a kék szoknyát, vegyem le a szárítóról. Bemegy Jolika néni cukrászdájába, és átöltözik majd a mosdóban. Megjósoltam neki, hogy baj lesz, hiszen nimbosztrátuszok uralják az eget. Nem hallgatott rám, mert a hírekben azt mondták, ma nem várható eső. Mohaszagúak a ruhái, beteszem őket a hátizsákomba. Sms-t ír az ismeretlen férfinak, hogy késik egy kicsit. Kopognak a körmei az érintőképernyőn.

(Szoba, 3x5 m, ablak, 90x120 cm) A következő fejezet a könyvemben a viharról szól. Sok negatívum kötődik hozzá, pedig természetes jelenség, és nem veszekedéseket vagy sorscsapásokat jelez, csak figyelmeztet, hogy itt az ideje egy fontos döntésnek, valamint a nagytakarításnak, különös tekintettel a tükrökre és a nyílászárókra. Nézem az eget a szobámból, a zivatar elvonult, lassan kisüt a nap, ez mindössze annyit jelent, hogy anyám jó úton halad a társkeresésben. Az első találkájukon megtudakolta a férfitől, mikor és hol született, majd végigfuttatta az adatokat az asztrológiai szoftveren, ezért döntött úgy, hogy újra találkozik Ferivel. Messziről látszik a képletéből, hogy nem olyan nyámnyla, mint apád volt, a válla sem csapott, igazi széles férfiváll, mutatja anyám a két kezével. Végre egy bika, nem valami vízöntő, ikrek aszcendenssel. Jolika néni cukrászdájában lesz a következő randi. Anyám utalgat rá, hogy aznap menjek el itthonról. A mai technika csodálatos, akár teljes sötétségben is lehet fényképezni, ugye, kérdezi. Félek, ha Feri gyakran tölti nálunk az éjszakát, előbb-utóbb el kell költöznöm. Nem lakhat két Feri egy fedél alatt. Szeretnék egy üres szobát, ahol lebeghetek, mint az a felhő a kiállítóteremben.

TIMÁR BENJAMIN

Egyet/Mindent

Az oválisra tervezett ablakokba bámulva
egyszerre örökíti meg mind.
A mimikáit ösztönösen szégyellő japán üzletember,
és a nászutasok gyengébb csontozattal bíró fele.
A légnyomástól ingerült gyermeknek elsőszülött testvére,
kinek megnyúlt izomzata a férfiideálhoz még kevés.
A rigónyelvű olasz lányok
mintha egyre csak a mascarponét emlegetnék.
Mondataiknak irama a közönséges fülnek nem való.
A legénybúcsút ünneplők legérzékenyebbike is kamerát ragad.
És a világi hívságokat jól ismerő asszony jobbján ülő,
sokat tapasztalt lányka is eljátszadozik a dőlésszöggel.
Valaki önkénytelenül felzokog,
talán a megboldogult szemének patyolat fehérjét képzelei
a nagy tömegű gép köré,
amelyik könyörtelenül szabdálja szét
az összetapadt vitorlások vándor sokaságát.
A jóvágású testi fogyatékos is figyelni
kísérőjének ujjbegyeit,
ahogy az a lehetőségekhez mérten nagyít.
Ha egyet láttál, mindet láttad.
Suttogja mögöttem a hallgatásra képtelen hústorony.
De azért a formákba tömörült magasságot
ő is megtisztelti pillantásával.
Innen lezuhanni, a mumpszos égnek könnyű csomói közül.
Annak bizonyosan hírértéke lenne.
Tanakodom, gondosan állítgatva az arányokat.

The background features a light gray grid pattern overlaid with several large, semi-transparent geometric shapes in shades of gray and olive green. The shapes are layered and partially overlap each other, creating a sense of depth and movement. The overall aesthetic is modern and technical.

NIMBO STRATUS

SZABÓ IMOLA JULIANNA

Kitakarja

Ugandát az alkony átfürdeti, majd a tulipánfák árnyékával takarja be. Nem alszom a napforduló óta. Amint virrad, zsinegből és szalmából kötözök egy kalapot, hogy elfedje frissen borotvált fejem. Gyakorlom a mozdulatlanságot. Nem érek a spröd borostához, nem simogatom. Viszket. A kunyhóinkban kilencen élünk. A fedele, akár a lábos, mozog, a szél olykor felemeli, mintha meglesne minket alvás közben. Éjjelente a *Song of Lawino* verseit suttogom, az iskolában hallottam. Havonta több hetet ki kell maradnom, de most késik a vérzésem, mehetek én is a többiekkel reggelente. Ha angolul beszélek, akkor nagymacskának képzelem magam. Fehéren villódzó fogakkal tépem a mellékneveket, nyávogok a furcsa betűknél.

A törzsem szerint a lányok ne akarjanak a világba indulni, ringassanak csak egy apró, saját világot magukban. Énekeljenek hozzá, majd ne adjanak neki enni, se inni. Győzzék le, véreztessék ki teljesen! Köpjék ki! Öljék meg! Pusztítsák el, hogy az övéikkel maradhassanak. Ne mozduljanak, ne sírjanak, egyszerűek legyenek, akár a kitisztult égbolt.

A nővéremet kislányként adták férjhez. A férje homloka a karamajongi itatóktól a kampalai utcáig ért. Az orra akkora volt, hogy kitakarta a Napot. Ha beleszipantott a szavannák keserkés szagába, barlangbejáratok nyíltak az orrlyukai helyén. Nagypám még sosem látott ekkora nyakú férfit. Szerinte ezért hozott szerencsét a családukra. A zsiráfok az égből léptek közénk, ha valaki rájuk hasonlít, az csak jó ember lehet. Nagypám kilencvenkét éves, az aszály megszikkasztotta már. Mire megőszülhetett volna, saját, terméketlen föld terebélyesedett belé. Önálló, savanyú, porladó legelő, ahova csak a szamarak járnak inni.

Míg a marhákra vigyázok, fegyveres férfiak ülnek a bokrok tövében, a másik törzs férfiái. Akár a bogarak rajzáskor a lámpa körül. Itt éjjel nincsenek fények, tömör az éjszaka hálója. Rettegek ezektől az árnyaktól. Mögém férköznek, lihegnek, hozzám érnek, lyukat fúrnak rajtam.

Ha félek, akkor titokban előveszem az ősi könyvet, amiben a törzsünk mintáit gyűjtik az asszonyok. Vonalak és pöttyök, útvonalak egy másik archoz, de egyikben sem látom magamat. A rangidős nő mondja majd meg, hogy melyiket kell viselnem életem végéig. Az időseknél mindegy, hogy nők vagy férfiak, semmilyenné válnak. Megkövesül bennük a folyók üledéke.

Mama is tizennégy volt, amikor átesett a beavatáson. Rá egy évre a nővéremet, majd engem hozott világra. Négy napon át törtem magamnak az utat az Újholdat követve, szégyent hozva ezzel mamára, akiben olyan mély vájatot ástam, hogy sikított. Fájdalmát mutatta, ezért apám megbüntethette a tenyerével a viskónk mögött.

Mi nem érzünk gyászt. A holttesteket a távolba hordjuk. A leggyengébb számolja a négyszáz lépést, mintha egy ütemes imát mondana a túlvilág felé. Nem sírunk a halottaink felett. Fejüket a nyugvó Nap irányába fordítjuk, és várjuk, hogy a természet újra magához hívja a testüket. A dögevők kiharapják a jussuk, a föld felszívja a nedveket.

Wanawake fakéreggel hántja le a bőröm felső rétegét. Majd nedves hamuval és porral felpontozza a mintákat. *Watoto ni maua ya maisha yetu*, ismétlem egymás után magamban, miközben tüskével tépi és csipantja a mintákat. A bőröm megpattan, a vér megindul, mintha egy felhő hasa szakadna ki, ömlik a szoknyámra a vérzivatar. Nem mozdulok, nem nyúlok oda, ökölbe szorítom a kezem. Gyógyfűveket morzsol a sebembe, csak jobban ég, mintha gally lennék, és most gyújtának meg. Lángol a testem, kítátom a számat, hörgök. Wanawake csendre int. Összeszoruló ráncaiban a tetoválások kávészemekként dudorodnak, füst jön a szájából, az orrcimpája kitégülni és összezáródik. Minden levegővel egy újabb heget ejt. Egyre nagyobb erővel ékelem belém a jeleket, fonatában a gyöngyöket égő szemgolyóknak látom. Mintha hetven feje lenne a szörnynek, aki éppen szétharap.

Ha nem tűröm a szertartást, akkor az életre sem vagyok méltó. Wanawake szerint, ami ezután jön, az váratlan és ijesztő lesz, meg kell tanulnom elviselni az új arcomat. Szolgálnom kell a törzsem, a sorsom, az állatainkat, a leendő férjemet. Megszédülök, forgat a sötétség a szemhéjam mögött, a gyomromat csavarja az undor, öklendezem. Gyenge vagyok a felnöveshez.

Apánk erejében senki sem kételkedett. Mama fejéből egy nagymacska karmolta ki a hegeit. Láttam, amikor meglestem a jamföldektől száraz lépésre. Mint a szalmával tömött zsák, puffogott a porban az élettelen teste.

A szárazság nem csak a természeté. Szomjúság az életre. Az élőre. Erőszakkal vagy csendben, táncolva vagy imádkozva. Mind az esőre vágyunk.

Fáj a bőröm. Lehántanám, ha lehetne. De belül egy másik bőr nő éppen. Bennem egy világ, egy titkos fájdalom hajtása. Pár hetes, nem tud róla Wanawake. Reméltem, hogy elveszik a felnőttéssel. Kipukkad, elhagy, ahogy a nővéreimet a gyermekei. De megbújt belül. Él. Virágok nyílnak a homlokomon, leveleik púposak, szirmaik feszítenek, én vagyok a föld, én vagyok a víz, én vagyok a Nap.

Nem mozdulok.

Felhőnek hívom majd, ha megszületik.

[1] Song of Lawino Okot p'Bitek, ugandai költő kötetének címe.

[2] A gyerekek életünk virágai.

FEHÉR ENIKŐ

Meghasadt majális

„Mint lámpa, ha lecsavaram,/ Ne élj, mikor nem akarom.”

Szabó Lőrinc

„Általánosan elterjedt hiedelem, hogy az emberek a földből születtek.”

Mircea Eliade

„Asszonyaitok olyanok számotokra, mint a szántóföldek.”

Korán

Száguldó meteoritok alatt szeretkeztek. A figyelem pálcikacsöndje egy pillanat alatt törött ketté, a szemérmes némaságot felváltotta a halk nyögés.

Tam-ta-tam. Tam-ta-tam.

Körülvették őket a rémalakok. Suhogó szövetek, rágás, csámcsogás, vakarózás sörtés bőrön, rovarként fel-lemászó tekintetek. Dobok ütemére születnek a kívánságok. Holdat fontak föléljük ügyetlen kezek. Mire ez a nagy sietség? A kiválasztott pár mintha követ görgetne magas hegyre. Ez a nász minden évben éppen ugyanúgy történik. Most fogan meg a termés.

Az ember egész életében egy magányos órára vágyik, és mikor megkapja, csak áll tétován. Most is, az egyre szakadó esőben a pár tagjai különválnak, lépnek először tízet, tizenötöt, már távolról néznek egymásra, sorfalat állnak nekik a csuhások. Talpuk alatt ropog a csont. A nő zihál, fájlalja csonka kezét, arcát felhő takarja. Elméje sosem volt ép.

Köldököd mint napkorong,

Tekinteted elborong.

Használt a megöntözés. Hullámokat vet haja a melle alatt, csúcsosodik. Mérgesen kántálnak az öregek, ő hasára teszi a kezét és üvölt, mint a farkas. Véréét keverik az agyagba. Kanyargós labirintust építenek, oda

zárják a születendő elméjét. Védik az anyjától, aki földet túr, temetné magát, ha hagynák. Tűvel játszik, mintha kaktusztűskével. Szív alatti fájdalmát próbálja piszkálni.

*Hé-hó, hé-hó, hé-ho-hó
Hé-hó, hé-hó, hé-ho-hó
Hé-hó, hé-hó, hé-ho-hó*

Régen csak az anyák féltek, ebből épült a város. Ma már mindenki. A köztes időt töltötték ki babonákkal, mint vattával az ajtórést. Aztán jöttek a csuhások. Akinek legalább anyyi esze van, hogy nyelvét ki tudja nyújtani, köteles elvégezni a rituálékat, suttogja az imákat, pergesse az imaláncot, ahogy őseik tették. Életük függ a gabonától, férfiak nem pazarolhatnak magot. Csak a kiválasztottak hempereghetnek a vetésben. Vatta borítja az utcákat, sikongatnak a gyerekek.

*tam-tata-tam, tam-tata-tam
tam-tata-tam, tam-tata-tam*

Rossz szekér jön, kövek esnek le róla. A nő félrebeszél, vérglóriát rajzol magának a piszkos földön. Körbeállják a labirintust, állnak a tündöklésben. Nincs ész, melyet úgy őriztek, mint ezt itt. De a test nem érdemel szót. Először hajcsomók bukkannak elő, mint harmatos fűszálak a barlangnyiladéokban, később törékeny vállak. Patkányok rágják el a köldökzsínort.

REZEDA RÉKA

Amikor a temetéseden

Göröngyök puffannak a koporsó fedelén. Lomhán hajlonganak a sírásók, *kell még egy szó*, okádja az ősrégi, elemes lejátszó, *bárcsak lemerülne*, le is fog, mer' ilyen tetű tempóban holnapig se temetik be azt a rohadt a gödröt, mindjár' beállok én is lapátolni. Bármit, csak mihamarabb tűnj a szemem elől, nagyí.

(tűnj el tűnj el tűnj el)

A gyászbeszéd szép volt. Így szokták mondani, ugye? Szép. A kurvaanyázós válásra azt mondták, *kölcsönös megegyezésen alapuló elbúcsúzás*, a szaros pelenkás kórházi vergődésre meg, hogy *fájdalommentes eltávozás*.

Na, ezen felröhögtem, kurvára felröhögtem, jó hangosan, apa meg aszonta', kussoljak, vagy bucira veri a fejemet otthon, én meg röhögtem tovább, csak azért is, mer' mindig utáltad, ha vernek.

Pedig nekem nem fáj soha semmi.

(csak belül csak néha csak egy nagyon picit)

Megdörren az ég, felhők gyülekeznek. A sírásók még mindig dolgoznak, zombiként dobálják a földet – puff, puff, paff; én pedig a gyászbeszéd szavait ismételtetem magamban. *(görcsösen)*

Az emésztő gyász fagyos hidege...

Július van, te barom.

Lelkünket ádáz kíméletlenséggel marcangoló fájdalom...

Mifaszom az az ádáz, még csak dádázról hallottam, azt Bercike szokta nyüszíteni, amikor apa nekiront a nadrágszíjjal.

Kár, hogy nem hallottad ezt a sok szarságot, nagyí, megérdemelted volna, hogy végig kelljen szenvedned.

Nézz rám, és lásd, csillagokra lépsz...

Esküszöm, lehányom ezt a tetves rádiót, ha tovább kell hallgatni ezt a szart. *Hol a fák az égig érnek, ott megérint a fény...*

Érdekel, mit mondtam volna rólad én?

Puff, puff, paff.

Az igazat.

Meg is írtam a szöveget, odaadtam apának, ő átfutotta, és egy rohadt nagy pofonnal felelt, azt mondta, ezt a borzalmat nem adja

a búcsúztató kezébe, meg hogy a baszd meg-et szszel írják és nem zével, azt mondta, ha még ennyit se tudok, akkor hagyjam ott a sulit és menjek baromfit pucolni a csirkegyárba; én meg azt mondtam, jól van, otthagynom. És ott is fogom, érted?

Úgysem mondd többet, hogy nem lehet.

(úgysem mondja többet senki hogy jól rajzolok és tanuljak tovább) Elmegyek a csirkegyárba, akkor legalább lesz pénzem, és majd nem kell apától kuncsorogni, és visszavihetem Bercikét ahhoz a pesti orvoshoz, amelyik azt mondta, kezelni tudja a dé betűs betegségét, azt, amitől nem tanult meg rendesen beszélni.

(a betegséget ami akkor keletkezik ha betörik az ember fejével a sütő üvegét) Persze, te nem vagy jóban az orvosokkal, ugye, nagyi?

Puff, puff, puff.

A zene elhallgat, és elhallgatnak a puffanások.

Hát akkor baszd meg.

Süketítő a csend.

Baszd meg, amiért nem mentél orvoshoz, baszd meg, amiért nem szóltál, hogy fáj, szszel baszd meg, amiért addig vártál, hogy kilyukadt a gyomrod!

A búcsúztató pofázni kezd.

Megrendült szívünk végső búcsúra emeli reszkető kezét...

Kezet növesztett a szívünk, hát nem mókás, nagyi?

Ím, eljött az idő, hogy végleg elköszönjünk megfáradt testvérünktől...

Miért nem arról beszél, ami fontos?!

Ettől a tiszta szívű, nemes lelkű asszonytól, akinek az emléke örökké velünk marad. Miért nem a felhőkről beszél, amikhez felmáztunk nagyapa rozoga létráján, hogy megkérjük őket, ne hujyozzanak már annyi esőt, mert elmosódik az aszfalton a hat és félfejű sárkányos krétarajzom, meg az ezüstszárnýú tündérről, amit éjjel fogtam a csótánycsapdával, csak te reggelre eleresztetted, meg a kávépötytyőről az orrod hegyén, amit Bercike minden délután megpróbált lenyalni, meg az apróról, amit a virágmintás otthonkád zsebében zörgettél, és mindannyiszor adtál belőle, ahányszor jegyet kaptam a suliban, még akkor is, ha egyest, meg a nyikorgó hintáról, amiben egyszer régen az éjig löktél, és azt mondtad, húzzam meg a bárányfelhők farkát, meg...

Meg, meg, meg.

Téged látlak.

Virágmintás otthonkában, kávépötytyös orral.

Szúr a szemem, és valami forró, nedves csurog az arcomon.

Nem zavar.

A búcsúztató elhallgat.

Felhő úszik a nap elé, nagy cseppekben emlékeket hint ránk. Elkapsz egyet, mély zsebedbe rejtéd, a csilingelő aprópénz mellé, és nevensz.

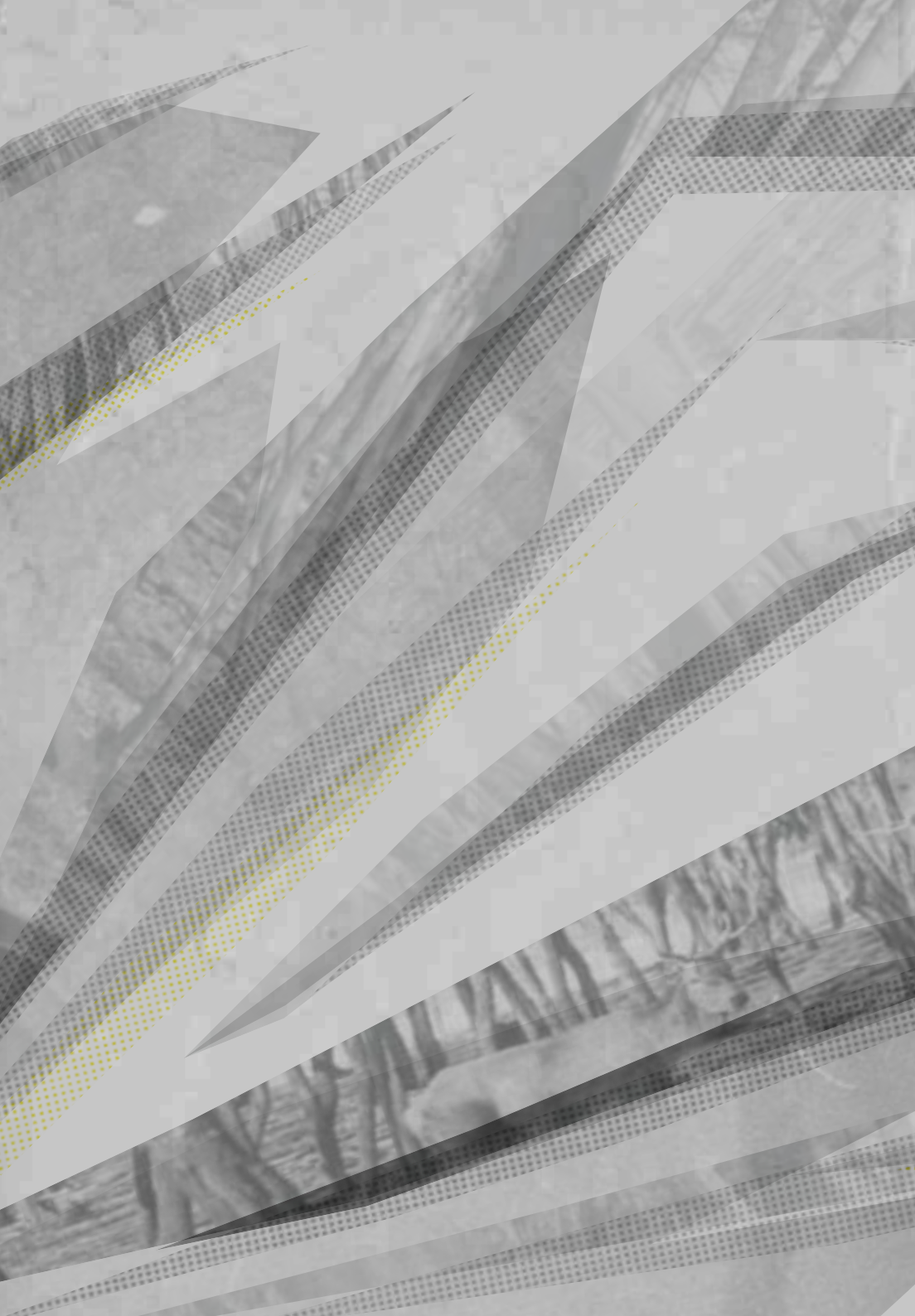
Nevensz, és én nagyapa létrájára gondolok.

A kávéfoltra, a hintára meg a bárányfelhőkre.

Nevensz, amikor a fejünkre hugyozik a felhő.

Talán mégis továbbtanulok.

STRATO CUMULUS

SZATHMÁRI DOMINIK

Balaton

a vonzás ellenére mint a magtól
a távolodó elektronok kerestünk
újabb potenciált velős napokban
az emlékezés meghanyatlott és
magával rántva minket a sekély
partokra felhőkből és fényekből
próbáltam felidézni a jelent ami
mellettem maradt árván felnőve
barlangos percekben és örökkön
valóságig kiállított
pillanatokban ahogy akkor is
aggódtam le fog szakadni az ég
hisz az erdőben voltunk tető
nélkül az ágak alatt te mondtad
hogy nem eshet ma
és nem esett amíg a ceremónia
véget ért kivonulva a nász néppel
együtt áldás szitált csak felettünk
és utána kiünnepeltem igyekezve
erőtlen türelemmel éjjel az ágyunk
felé beléd estem mélyen és jöttem
a felszínre akár a fontos és tiszta
levegőre ebben a században az
irracionális szálakba gabalyodva
bezárt ajtók között a lehetőségek
elmenekülnek a rabszolgasorsuk
elől hol nem veszik őket semmibe
úgy hiszem könnyű volt a
frígláda hisz pár ember bírta el a
jelenlétet kilométereken át én sem
fáradok el vállamon az istennel
akit néhány
ember lát rajtam főként ha szólok

hogy rajtam van nagy gonddal
őriz ha beletörök habár idő
kipihennem és felfogni a végtelen
megbékélést a valós formákkal
mik körbevettek
itt terítettél meg hogy egyek még
vesztegen leomlanak a gondolatok
megérkezve végre és meglepően nem
sok sok évvel ezután hiszen pár éve
mielőtt megismerhettelek még füvet
szívtam volna itt hasonló békéért
áradozva a világban és alatta jól
kijárt kocsmatúrákon a kultúráért
kapott fizetségem tüntetve folyton el
mosva a vízben lágy lejtéssel merült
a felszín egy tisztább és komolyabb
öntudatra most hol síneken fekdtek
holtak boldogan áznak hullámoknak
ingásában megfizetett munkavállalók
de apám a megfizethetetlen nincs itt
a beat növendék ki az egzisztenciára
vagyva nomádként igyekezett meg
állni a gyorsuló árban és elsüllyedt
szinte vitéz őseivel és a levegőben
szétterjedt kommunista ökörnyállal a
város végén zárkózott be a házba
amit ő épített velünk a gerendákkal
keresztbe és kasul erősítve a romló
szerkezetet mi nélküle is tovább áll
rajta kívül nincsen az anyám se itt
aki pusztá aktokba lett szerelmes
negyvenévesen próbált húsz évet
lenyesni magából amíg gyerekei
tépetten és halványan maradtak meg
hasfalán így hagytam el őket
huszonkétévesen számot vetve víz
fölött kántálom bent a házasságot
hogy látom évek múlva is boldogan a
nadas ringásában az ölelkező gomba

körben az óriás fűzek alatt a hideg
vízben bugyborékoló halak testet
öltött meztelenségében tárt öblök
verejtékező biztonságában sima
homokban egy kagyló szélén
kicsöppent vérben a megváltott
ciripelésben kinyílt ablakok szűz
huzatjában reggelre minden üres lesz
a mindent kifeszítő szépség hajtja ki
egyedül a vad fotonokat a
domboldalra majd szétkergetik őket a
fekete gomolyok a hosszú tágulásban
minden eltűnik most mégis minden
percért kapkodok sárga lámpák
villognak zavartan de nem eshet
hangod nélkül az áradat tömörítve
százféle jövőben kegyetlen velünk
együtt hordaná végzetét vállán de mi
könnyű frigyét viszünk helyette

SZABOLCSI VIKTÓRIA

Pórusok

A fugák közt cikkcakkozó repedéseket figyelem, a csempe szigorú fehérségét, az itt-ott lerakódott vízkőfoltok térképrendszerét, te felnyögsz, fáj valahol, kérdezem gépiesen, már nem nézek oda, a fejed fölött pont úgy fekszenek egymás hátához a vízkőpacák, mint két felhő, mint a Kis- és a Nagy-Balaton, belemerítem a fürdőszivacsot a vízbe, az teleissza magát a kavargó, habos lével, és a rostos váz pórusai megtelnek étellel, mintha tényleg egy tengeri élőlény teste lenne, és nem olcsó, poliuretán hab. Eszembe jut egy régi mondóka dallama, csonka test szöveg nélkül, a szavak mind kikoptak belőle, csak a hangod maradt meg benne váznak, dúdolom, mintha Morse-jeleket kocogtatnék a radiátorcsöveken, hátha hallgatózik valaki a falak túoldalán, és kitölti a hiányzó részeket, mint a víz annak a szivacsnak a pórusait, amely épp a hátad közepén futó, meredek árokba süpped. Grand Canyon madártávlatból, hazaküldtem neked a képeslapot üresen, egyedül a címzés árválkodott rajta, mert a címed minden országban kívülről tudtam, mint a vércsoportomat, csak írni nem volt időm rá semmit. Nézem a fugák közt futó repedéseket, a csempe szigorú fehérségét, és elképzelem, hogy fájhatott neked az az üres négyzet a Grand Canyon hátoldalán, felmordulsz újra, nem vettem észre, hogy ügyetlenül bevizeztem a hajad, vékony, ezüst szálak tapadnak bőröd kitágult pórusaira, óvatosan felszedegetem őket, és a fejed búbjára tűzöm a többi mellé. Innen nem látom az arcod, csak a vállad rándulásából tudom, hogy dühösen meredsz magad elé, bal szemhéjad és szájuzugod lefittyed, torz az arcod, már csak félig a tiéd, sikálom tovább a hátad, úgy rétegződnek a haj fodrai, mint egymásra hajtogatott levelestészta, elfordítom a fejem, amikor a szivaccsal a rések közé nyúlok. A hajlatokat is meg kell mosni, mondod, nem most, hanem harminc évvel ezelőtt, amikor te fürdettél engem, a hajlatokat is meg kell mosni, dörmögöm, és nem látom, csak elképzelem, ahogy féloldalas mosolyba torzul az arcod, különben bűdösbogár maradsz, folytatod az unásig ismételt szólamat, vagy folytatom én helyetted, nincs különbség, ebben a szent mosdatásban átöregedem beléd, és te visszafiatalsz belém. Ugyanezek a csempék, ugyanezek a fugák közt cikkcakkozó repedések, ugyanez a szavaktól lecsupaszított mondóka,

vajon láttak-e minket harminc évvel ezelőtt, és látnak-e minket most? Az idő, mint rostos váz, és mi a pórusok? Vagy mi lennénk a váz, és a vízzel felitatódó pórusok az idő? Ha a kádnak ebben a sarkában merítem vízbe a szivacsot, most van, ha a kád másik sarkában, harminc évvel ezelőtt? Ha a kádnak ebben a sarkában merül a szivacs a vízbe, az én kezem meríti, ha a másik sarkában, a te kezéd? Felnyögsz, fáj valahol, kérdezem gépiesen, nem nézek oda, a fugák közt futó repedéseket figyelem, a fejed fölött az egymás hátához feszülő vízkőpacák, mint két felhő, esni fog, mormolom, sajog a hátam, felegyenesedek, a hajam tövéből a válladra gurul egy izzadtságcsepp, és akkor kihallom a hangodból, mint idegen szélből az ismerős fák zizegését, hogy azt a szavaitól megfosztott mondókát dúdolod, aminek a szövegére már egyikünk sem emlékszik, csak a dallama maradt meg, rostos váz, hol a te hangod tölti ki, hol pedig az enyém.

HÉDA VERONIKA

Füstfelhő

A szokásos füstfelhő közepén gubbaszt a konyhában az apám, amikor hazaérek a suliból. Utat vágok a szürkésfehér gomolyagban a konyhaszekrényig. Konzervet, tányért és villát veszek elő, fél szemmel apám körvonalait figyelem, amíg a mikróban forog a sólet. A pillantását lehetetlen elkapni; hunyorog, tekintete a füstbe réved. Előtte kis pohárban méregerős feketekávé, papírkupac, toll, számológép. Még harminckét másodpercünk van bármit közölni egymással – visszatartom a lélegzetem és várom, hogy sípoljon a mikró. Már kifelé araszolok a tányérral, amikor megszólal: „Este legépeled az anyagot? Kézzel írva csak huszonöt oldal, gyorsan megleszel.” Felesleges lenne tiltakoznom.

Este mellém ül, kezdődik az apa-lánya idő. Ő diktál, én gépelek. Másnapra ígérte valakinek a részletes árajánlatot. A számítógép a nappaliban van, itt tilos rágyújtani. Anyám életművének csúcsa, hogy kiszorította apám dohányzását a konyhába. Így csak az előszobába és a konyhával szemben lévő fürdőszobába kúszik be alattomosan a füst. A fogason lógó kabátom, sálam, a fregolin száradó ruháim észrevétlenül átítatódnak az ukrán Prilukival. Nekem már fel se tűnik. Csak a padtársam fintorog minden reggel látványosan, amikor leülök mellé. Nem hiszi el sem ő, sem a többiek, hogy nem dohányzom, ez nem az én szagom, ami árad belőlem. Ezek csak a textilek meg a pórusok, amik már messziről hirdetik rajtam keresztül apám csillapíthatatlan nikotinéségét.

Tizennyolc évesen elköltözöm; a füst hűségesen tekereg utánam. Az egyetemi épület előtt csapatokba verődve állnak a dohányosok, a kapun csak a jól ismert füstfelhőn keresztül tudok belépni. A lakótársaim karikákat eregetnek a nappaliban és bennem nincs annyi erő, mint anyámban, hogy a konyhába száműzzem őket. Úgyis megszoktam már. Csak azt a mondatot ne kelljen még egyszer hallanom, hogy szépre száll a füst. Ilyenkor nem érzem magam többnek egy jóféle húsárúnál, amit egy különleges, éveken át tartó eljárással tökéletes állagúra füstölnek. Vajon mennyit adnának a combomért húsvét előtt a vásárcsarnokban? Osztozna apám a jusson a lakótársaimmal? Jobb napokon egy karcsú,

ég felé törő, ám üzemen kívüli gyárkéménynek képzelem magam, aki ott fészít a többi kémény társaságában és nézi, ahogy azok vidáman pöfékelnek. Ők működnek, én csak vagyok.

Huszonegy évesen becsatlakozom egy természetjáró körbe. Először csak rövidebb túrákra megyek velük, aztán egyre hosszabbakra. Szeretem jó mélyen beszívni az erdő illatát, mintha egy tudományos mennek keresztül. Én vagyok a csapatban a néma lány, mert nem igazán beszélgetek senkivel, csak gyalogolok és lélegzem. Érzem, ahogy a sejtjeim megfiatalodnak, a bőröm felfrissül. Újjászületek. Az esti kocsmázásokat felváltják a hajnali ébredések és a kirándulások.

Egy kéktúrán ismerem meg Andort. Hamar egymásra hangolódnak, elhív néhányszor fallabdázni, esténként egyre többször kocogunk együtt a Margitszigeten. Fél éven belül összeköltözünk. Reggel együtt végezzük a napüdvözetet, aztán zöld levet készítek magunknak szárzellerből, spenótlevelekből és uborkából, egy kis citrommal és almával keverve. Imádom.

Hamar összejön a baba. A vizsgálatok eredményei mind rendben vannak, alacsony rizikó, alig hízom. Andor kényeztet, masszírozza a derekam, velem együtt csinálja a kismama tornát. Egy szombat reggel kezdődik a vajúdas. Andor nagyon kedves és figyelmes, de sokszor eltűnik a látóteremből, már amennyire a fájásoktól ezt meg tudom állapítani. Egyre tompábban veszem tudomásul a halaszthatatlan elintéznivalóit. Elugrik a boltba, leviszi a szemetet, aztán a gangon telefonál. Amikor végre visszajön, a nyakába csimpaszkodom, ahogy a jógán gyakoroltuk a vajúdo pozíciókat. Becsukom a szemem, mélyeket lélegzem és ekkor megcsap az a jól ismert szag. Mint amikor a fényképezőgép kijelzőjén a kép kiélesedik, úgy válik előttem tisztává minden.

– Te dohányoztál?

Két kontrakció között megtudom, hogy régen nagy bagós volt. Leszokott, még mielőtt megismerkedtünk. Azóta nem gyújtott rá. Csak most túl nagy a stressz. Elnéz mellettem, miközben ezeket mondja.

Hirtelen felizzik a fájdalom a keresztcsontomban. Elveszti a kontúrját a világ körülöttem, görcsösen kapaszkodom a nyakába és beszippantom

a bőreből áradó kesernyés illatot. Ahogy a fájdalom enyhül, egy érthetetlen vágy tolikodik a helyébe. Megkívánok egy cigarettát. Andor vonakodva bár, de teljesíti a kérésem. Kinyitja az ablakot, együtt szívjuk el a szálat a beáramló napfényben. Aztán a fürdőszobába megyünk, vizet enged nekem és én beülök a kádba egy meggyújtott cigivel az ujjaim között. Ez az én füstölőm, illatgyertyám, aromaterápiám. Csak ez a szag teszi valamennyire elviselhetővé a hullámokban rám törő fájdalmat.

Apámra gondolok. Elképzelem, ahogy szívta egyik szálat a másik után, miközben anyám velem vajúdott. És ekkor előnt a hála Andor iránt. Érzem, hogy mellette biztonságban vagyok. Jó helyen vagyok.

Homályosan, távolról érzékelem a bába csodálkozását, ahogy a füstfelhőn át belép a fürdőszobaaajtón.

LOVÁSZ KRISZTINA

Tandem

1.

Álmosan kortyolgatja frissen gőzölgő kávéját, másik kezében a telefonja, hüvelykujjával pörgeti a belföld-rovatot. A gyerekek már a bölcsődében vannak, a férje korán elvitte őket, ma apa-nap van, neki szabad a dél-előttje. Negyvenkét évesen szülte az ikreket, csodaszamba ment a klinikán, de ő már elfelejtette a csodát, dupla gyerek, dupla fáradtság. Talán visszafekszik és alszik végre egy kicsit, talán fellapoz egy albumot, barokk oltárokat nézeget. Talán eldönti, hogy mikor megy vissza dolgozni, megkatpák a támogatást egy templomkupola freskójának restaurálására.

A hír kettéhasítja a reggelt. A „reg-” még napsütéses, hétköznapi, óvatosan boldog, a „-gel” már nyomasztó, fullasztó, baljós, akár egy forró nyári napon a kutyahúgytól párolgó aszfalt. Gyorsan megnézi a többi internetes portált, bekapcsolja a tévét, mindenhol ugyanaz, ugyanúgy, kicsit másképpen. Szaggatottan veszi a levegőt, pedig csak egy idegenről szólnak a hírek, annak is négy éve már, hogy születésnapján együtt ugrottak ki a kiscgépből. Négy éve már, hogy minden megváltozott az életében. A mondatokból csak foszlányok jutnak el a tudatáig, az idő besűrűsödik, mint egy télire eltett lekvár a kamra polcán. *Súlyos, százassal, baleset, szenvedett, ötezer ugráson túl, a Magyar Honvédség, világbajnok, Különleges, Műveleti, Zászlóalj, kiképzés, becsapódott.* A tudósításokban mindig a százassal becsapódott vagy százassal csapódott be variációi. Nem igaz, hogy nem tudják leírni pontosan, száz kilométer per óra sebességgel – bosszankodik, hogy elfedjen valami mást. Meglepődik a saját megrendülésén. *Sok vér kell, menjen mindenki vért adni, bajtársak, gyakorlat, hétköznapi, rutin, helikopterbázis, főtörzsőrmester, nem nyílt ki, kupola, kórház, célbaugró, kóma, műtétek, remény, csoda, még életben, becsapódott.* Mintha nem lenne végleges, úgy mondják, de a becsapódás mindig végleges. Csak egy idegen – gondolja, de még sokáig pizsamában marad. Előveszi a felvételt, amit minden évben újra meg szokott nézni a születésnapján, de most hétköznapi van, szerda.

2.

Ajándékba kapta barátaitól a kerek születésnapjára. Tulajdonképpen ő kérte, hogy dobják össze neki, mert egyedül nem tudta volna kifizetni. Úgy mondták, kerek, hogy senkinek se legyen kellemetlen kimondani az évszámot. A negyven akkor nem kínos, ha az embernek már van saját családja – akkoriban ezt gondolta. Gyereke legalább, ha már férje vagy tartós párkapcsolata nincs. Körülötte mindenkinek van. Tartós párja, gyereke. Kirázta a hideg a tartós párkapcsolat hallatán, ilyenkor képzeletében mindig egy üveg lekvár jelent meg a kamra polcán, tetején fehérítő szalicil, celofánnal lezárva.

Zuhanni vágyott, át akarta élni. Úgy képzelte, ilyen lehet megszületni. Meg akart születni és emlékezni akart rá. Most minden megváltozhat, érzi, látja a felhőoszlopot, amit követnie kell. Azt olvasta egyszer, egy barokk templomkupola freskójáról, hogy a felhőoszlop Isten jelenlétének és kinyilatkoztatásának közvetlen jele. Oltalom. Ha valahol, hát akkor ott. Van. Jelen, mondja, amikor a nevéen szólítják, ő következik. Kevés ideje volt készülődni, máris felszáll vele a nyitott ajtajú kisgép. Még a földön mondták, hogy a legjobb kezekben lesz, a főtörzs célbaugró világbajnok, katona, ejtőernyős oktató, hétvégenként, mellékállásban vállalt tandemugrást. Mindenki vele akar ugrani, mert jóképű, kedves fiatalember, több mint ötezer ugráson van túl. Neki óriási szerencséje van, hogy hozzá sorsolták. Néha a világbajnokok ernyője is összegabalyodhat, futott át az agyán, de aztán gyorsan elhessegette. Még meggondolhatja magát. A kisgépen viccelődnek, látja a kivillanó fehér fogakat, de ő nem hallja, csak a tájat nézi, ez is benne van a csomag árában. Folyamatosan emelkednek. Szalkszentmárton felett már 1846 métert mutat a magasságmérő, miközben az idő valamilyen zselés anyaggá sűrűsödik körülötte, képtelen megmozdulni. Az alföldi határban feszesen terülnek el a repceföldek, festővászon a táj, érzi a frissen száradó sárga festék szagát. Elérték a 4000 méter magasságot – mutatja a pilóta, a vállát ütögetik, a főtörzs jelzi, indulni kell. Kiállnak a kisgép peremére, ő arccal a semminek, hátán a világbajnokkal. Furcsa az ideiglenes, ám annál szorosabban összeszíjazott élet-halál szövetség ezzel az idegennel, akinek most a kezébe adta az életét. Lenéz, de már homályos minden, beleájul a felhőbbe. Szaggatottan lélegzik, láthatatlan erő szakítja szét a testét, szabadesésben zuhannak. A főtörzs végig filmezi az ugrást és az ő eltorzult arcát, közben az ernyővel manőverezik. Benne van a csomag árában. Mégsem ájul el, mert csak arra tud gondolni, hogy legyen vége!

A félelem váratlanul, de végre előtör, egy sebzett féreg ordít ki belőle, talán ilyen érzés lehet megszületni. Akkor eszmél, amikor a heveder visszarántja a combjánál, két hétig őrzi a kék-zöld foltokat. Kinyílt. A kupola alatt barokk oltár, repceföldek, folyók, szántók felett lebeg, egy felhő tölti ki a testét, nem tudja visszatartani a könnyeit. Könnyű és boldog, ezt később a felvételen is ellenőrzi, szokásává válik, hogy évről évre, a születésnapján visszanézzé. Hazafelé a vonaton sokan utaznak, de mellette még szabad egy hely. Leül mellé egy idegen férfi, aki később a férje és gyerekei apja lesz. De most még nézelődik. Mintha először látná az anyaföldet.

The background is a complex composition of overlapping geometric shapes and textures. It features a light gray background with darker gray, textured shapes that resemble crumpled paper or stone. A prominent yellow shape, resembling a stylized cloud or a torn piece of paper, is positioned behind the text. This yellow shape has a pattern of small, dark dots. Other smaller yellow shapes with similar dot patterns are scattered throughout the composition. The overall aesthetic is modern and abstract.

CUMULO NIMBUS

NAGY-SZAKMÁRY ATTILA

Happy end

És boldogan éltek, míg meg nem haltak. Emlékszem, Papus, nem csak a meséket fejezted be így, a betűcserélőset is úgy kellett játszani, hogy valami jó jöjjön ki a végére:

ALMA => ALFA => FAL => FÉL => SZÉL => ÉL

Él, élni, az elég jó.

Aztán amikor nagyobb lettem, azt is elmagyaráztad, hogy minden jó történet egy kaptafára készül: Teremtés – Bukás – Megváltás. *„Nem véletlen, hogy az ilyen történetekre tudunk igazán ráhangolódni, így vagyunk megalkotva. És tudod miért? Azért, hogy könnyebben felismerjük az egyetlen Nagy Történetet.”*

Hát az én történetem nem ilyen.

Nem tudom, hogy valaha képes leszek-e majd a kamaszkoromról beszélni, azt viszont tudom, hogy Marcus Aurelius uralkodása alatt ért véget a Pax Romana, háború és éhínség sújtott le a Birodalomra. A császár arról ír az *Elmélkedésekben*, hogy irtsuk ki magunkból az étvágyat.

=> EAT

Megoszlanak a vélemények, hogy az Antoninusi járvány, ami Marcus Aurelius társcsászárának, Lucius Verusnak, a halálát is okozta, előzménye vagy következménye volt-e a nagy éhínségnek. Más források szerint az inség akkor tört rá a fővárosra, amikor az özönvízszerű esőzés miatt a Tiberis kilépett a medréből.

Ha nincs az a felhőszakadás a McFerrin koncert után, és nem zsong a fejemben az este szkriptje – *Don't worry* –, soha nem ülök be abba a kocsiba, pont övele, soha nem vetkőzöm fehérneműre, hogy együtt szárítkozzunk meg.

=> MATE

A Birodalom valójában a klímaváltozásnak köszönhetően bukhatott. Az ú.n. Római Klímaoptimum után beköszöntő hűvös időjárás gazdasági válságot eredményezett, melyet az Impérium soha többé nem hevert ki.

Amilyen hamar összeemelegedtünk, olyan hamar el is hidegültünk egymástól.

=> METEO

A Krakatau 1883-as kitörése tizennyolc köbkilométernyi hamufelhőt szórt a sztratoszférába. A lökéshullám hétszer kerülte meg a Földet. A szigetvulkán nyomtalanul eltűnt. A messzi Európában szonátákat írtak a kék holdhoz, Munch pedig vöröset és sárgát kevert a Sikoly fölé az égre. Aztán 1927-ben hosszas vajúdás után újra egy kis andezitkúp bukkant elő a tengerből, ott, ahol a megsemmisült vulkán állt. A helyiek Anak Krakataunak, azaz Krakatau gyermekének nevezték el.

Sokan biztattak azzal, és én hinni akartam benne, hogy a gyerek majd mindent megold.

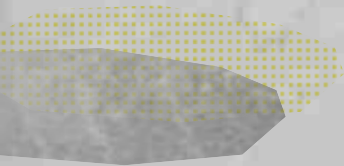
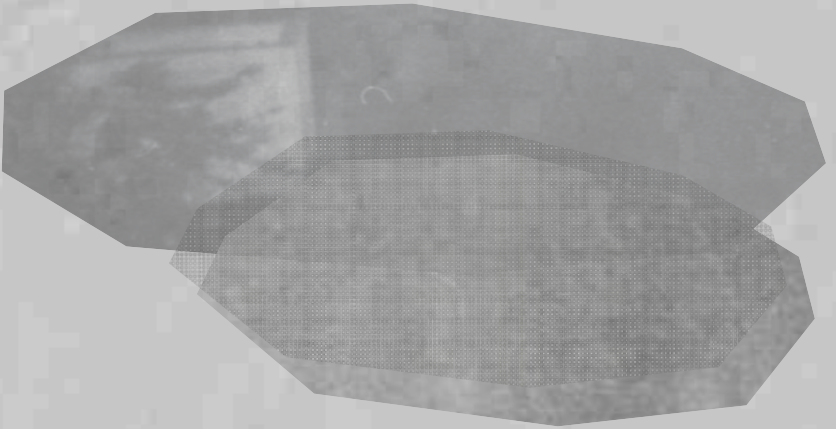
=> MYTH

A Krakatau már korábban is okozott gondot a bolygó ökoszisztémájának. A Kr. u. 535-ös kitörést alacsony termésátlagok és évtizedekig tartó járványok követték. Ezeknek köszönhetően Justinianus kísérlete a Birodalom helyreállítására kudarcot vallott. Maga a császár is pestisben halt meg, légioi felbomlottak, szerencsés volt, aki életben maradt és haza tudott térni.

A Covid alatt össze voltunk zárva negyven négyzetméteren. Nem tudom, hogy valaha képes leszek-e rá, hogy erről az időszakról beszéljek. Végül haza tudtam menni a gyerekekkel anyámhoz. Túléltem.

=> METOO

Itt tartok most, Papus. Segíts! Cserélődnek a betűk és én nem látom, hogyan lesz ennek jó vége.

Impresszum

Felelős kiadó:

KOLLÁR ÁRPÁD, MISZJE

Szerkesztő:

BORBÁTH PÉTER

Korrektor:

SIMON BETTINA

A kötetet tervezte:

VATI VIVIEN, REMSEY DÁVID

Nyomdai produkció:

WUNDERLICH PRODUCTION KFT.

SZERVEZŐK:

FŐ TÁMOGATÓ:

**Magyar
Kultúráért
Alapítvány**

KIEMELT TÁMOGATÓK:

Nemzeti Kulturális Alap

Petőfi Irodalmi Múzeum

Budapesti Olasz Kultúrintézet

Budapesti Francia Intézet

British Council

Cseh Centrum

Danish Arts Foundation

Finnish Literature Exchange

Holland Királyság Nagykövetsége